

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 331/2023-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Andreou Gireth, J. M. Hurbana 334/32, Žilina takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 19. mája 2023 domáha vyslovenia porušenia čl. 12 ods. 1, 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy bližšie neoznačenými rozhodnutiami všeobecných súdov, pričom žiada, aby ústavný súd všetky rozhodnutia „*súvisiace s vecou*“ zrušil a priznal mu „*odškodnenie za nemajetkovú ujmu, ktorá mu bola spôsobená trvalým nezáujmom štátnych orgánov*“.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a vlastnej rozhodovacej činnosti ústavný súd zistil, že sťažovateľ sa v konaní vedenom Okresným súdom Martin pod sp. zn. 8 C 284/2013 v procesnom postavení žalobcu domáhal spolu s ostatnými žalobcami proti žalovanej [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“) náhrady nemajetkovej ujmy. Okresný súd Martin žalobu v celom rozsahu zamietol rozsudkom č. k. 8 C 284/2013 zo 4. februára 2015, ktorý Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 8 Co 220/2015 z 29. júna 2015 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Následne bola vec prikázaná na prejednanie a rozhodnutie Okresnému súdu Dolný Kubín (ďalej len „okresný súd“), ktorý rozsudkom č. k. 5 C 54/2017-649 z 12. januára 2018 žalobu v celom rozsahu zamietol. Rozsudkom č. k. 8 Co 167/2018 z 28. septembra 2018 krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal sťažovateľ (a ostatní žalobcovia) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodili z § 420 písm. f) CSP. Uznesením č. k. 3 Cdo 92/2019 zo 16. januára 2020 Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti tvrdí, že v konaní vedenom Okresným súdom Martin, a následne okresným súdom a krajským súdom mu v dôsledku nesprávneho procesného postupu bolo znemožnené uskutočňovať procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu „zásad trestného a civilného konania“ a zároveň k porušeniu jeho základných práv garantovaných ústavou. Uvádza, že spolu s manželkou sa opakovane obrátili na ústavný súd aj na všeobecné sudy, ktoré však ich podania odmietli pravdepodobne z dôvodu ich etnického pôvodu, čím došlo k ich diskriminácii. Namieta nevykonanie dokazovania okresným súdom v ním požadovanom rozsahu, čo mohlo mať podľa sťažovateľa vplyv na konečné rozhodnutie vo veci samej. Rovnako uvedené mohlo ovplyvniť iné „rozhodnutie o vine, čo by v rámci trestného konania poskytovalo ochranu poškodených práv prostredníctvom obnovy konania ako mimoriadne opravného prostriedku v trestnej veci, ktorá je vedená na Krajskej prokuratúre Žilina pod sp. zn. 1 KPt 314/22/5500 (pôvodne pod sp. zn. 1KPt 354/13/5500 a KPt 199/09/5500) na Okresnej prokuratúre Martin pod sp. zn. 2 P 266/08/5506 a na Krajskom riaditeľstve PZ v Žiline, odbore kriminálnej polície pod sp. zn. KRP-47/OVK-ZA-2009“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania [(§ 39 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Ústavný súd pripomína, že uplatnenie jeho právomocí je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania. V tejto súvislosti už opakovane uviedol, že všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to tak náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde môže prijať na ďalšie konanie iba také podanie, ktoré spĺňa všetky náležitosti kvalifikovaného návrhu ustanovené týmto zákonom. Poskytnutie ochrany ústavnosti ústavným súdom predpokladá splnenie všetkých ústavných a zákonných predpokladov a podmienok konania pred ústavným súdom vrátane splnenia zákonom predpísaných náležitostí ústavnej sťažnosti (m. m. III. ÚS 663/2014).

7. V rámci predbežného prerokovania ústavný súd dospel k záveru, že ústavná sťažnosť sťažovateľa napriek jeho kvalifikovanému právnomu zastúpeniu, ktoré by malo zabezpečiť určitý stupeň odbornej kvality, nespĺňa zákonom ustanovené náležitosti a vykazuje viaceré nedostatky zásadného charakteru. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa v predloženom znení preto nemožno považovať

za kvalifikovanú ústavnú sťažnosť, o ktorej by ústavný súd mohol konať a rozhodnúť. Úlohou ústavného súdu totiž nie je hádať alebo si domýšľať, v čom má spočívať porušenie namietaných práv sťažovateľa.

8. Predovšetkým v ústavnej sťažnosti absentuje riadne a jednoznačne formulovaný petit, z ktorého by bolo možné zistiť, akého rozhodnutia sa sťažovateľ od ústavného súdu domáha. Ústavný súd totiž môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv, čím zároveň vymedzí predmet a rozsah konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Inak povedané, zákonnou náležitosťou kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom je (okrem iných náležitostí) aj formulácia návrhu rozhodnutia (petit), ktorý musí byť vymedzený presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohol byť prevzatý do výroku rozhodnutia ústavného súdu (pozri napr. II. ÚS 165/2022).

9. Zmätočné je v ústavnej sťažnosti aj vymedzenie orgánu verejnej moci, ktorý sťažovateľ považuje za porušovateľa svojich práv. Sťažovateľ totiž v úvodnej časti ústavnej sťažnosti – záhlaví za porušovateľa výslovne označuje Slovenskú republiku, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, avšak z dôvodov ústavnej sťažnosti vyplýva, že brojí proti v konaní vydaným, no už bližšie nekonkretizovaným rozhodnutiam všeobecných súdov, ktoré žiada zrušiť.

10. Taktiež nie je splnená ani ďalšia podmienka ustanovená zákonom o ústavnom súde, a to preukázanie splnenia obligatórnej podmienky stanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde, podľa ktorej ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

11. Súčasne v ústavnej sťažnosti chýba konzistentná argumentácia ako podstatná požiadavka plynúca z § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde, z ktorej by sa dalo vyvodiť akým spôsobom mali byť porušené práva sťažovateľa. Je pritom základnou povinnosťou sťažovateľa, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Ústavný súd vo svojej stabilizovanej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovať aj právne argumenty (ústavnoprávnu argumentáciu), ktoré v posudzovanom prípade evidentne absentujú.

12. Ústavný súd v prípade sťažovateľa nepristúpil k výzve na odstránenie konštatovaných nedostatkov podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, pretože zistený rozsah nedostatkov esenciálnych zákonných náležitostí, aký vyplýva z ústavnej sťažnosti sťažovateľa, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti (m. m. II. ÚS 102/2019, II. ÚS 389/2021), a to platí obzvlášť za situácie, ak je sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom kvalifikovane právne zastúpený (m. m. II. ÚS 389/2021, II. ÚS 178/2022). Ústavný súd nemôže vybočiť z rámca návrhu na rozhodnutie určeného sťažovateľom, nemôže rozhodnúť o niečom inom alebo nad rámec a nemôže ani sám vykonať konverziu sťažovateľom chybné formulovaného petitu ústavnej sťažnosti.

13. V závere ústavný súd dodáva, že o ústavnej sťažnosti sťažovateľa nasmerovanej proti rozsudku okresného súdu č. k. 5 C 54/2017-649 z 12. januára 2018 už ústavný súd rozhodoval uznesením

č. k. IV. ÚS 111/2020-22 z 1. apríla 2020, ktorým ju odmietol pre nedostatok právomocí na jej prerokovanie.

14. Keďže predmetná ústavná sťažnosť v predloženej podobe neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovujú ústava a zákon o ústavnom súde, ústavný súd ju odmietol pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 8. júna 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu